

„Doktor Carlsen brugte just ikke Ordet; men det fremgik med tilstrækkelig Tydelighed af hans Udtalelser, at heller ikke han var i Tvivl derom. Fader gaar dog endnu oppe og passer sin Gerning, saa vidt hans Kræfter rækker, . . du kender hans strenge Pligtfølelse. Men mange Maaneder vil han neppe kunne blive saadan ved, og jeg tror da ogsaa, at han selv er fuldt forberedt paa at gaa bort. Moder er naturligvis meget nedbøjet; men — forunderlig nok — det er, som om Bekymringen for Faders Tilstand har givet hende selv fornyet Livskraft. Hun er endogsaa begyndt at staa lidt op for at kunne være mere om Fader i denne Tid; men jeg tror, at denne underlige Naade, saa taknemlig hun er for den, samtidig er hende en Bebudelse af, at Faders Time stunder til.“

Skønt Eberhard ikke var Teolog af Fag, havde han en Forkærlighed for at udtrykke sig i bibelske Vendinger. Han var Jurist og betragtedes af sine Fagfæller endog som et ualmindelig klart og skarpt juridisk Hoved. Saa ung han var, besad han allerede megen Anseelse. Saaledes havde han nylig vakt Opmærksomhed ved en Tidsskrift-Afhandling om Fængselsvæsenet og dettes pædagogiske Opgaver. Han havde selv en Ansættelse i et af denne Administrationsgrens Hovedkontorer, og da han var et Mønster paa Flid og Pligtopfyldelse, stod han højt anskreven hos sine Foresatte.

„Jeg har nu ment, at du i Tide burde underrettes om disse Forhold,“ vedblev han, da Per stadig ingenting sagde. „Jeg synes, du skulde ikke være uforberedt, ifald Katastrofen skulde indtræffe tidligere end ventet. Vi — for jeg taler her i alle dine Søskenes Navn og efter Samraad med dem — vi har jo ogsaa tænkt os, at du, naar du blev bekendt med Faders Tilstand, mulig kunde føle dig opfordret til . . . jeg mener, kunde føle Trang til at søge en Tilnærmelse til Fader, inden det blev for silde.“

„Jeg forstaar ikke . . . Hvorledes mener du?“ spurgte Per brysk, men kunde dog ikke faa sig til at se over paa Broderen.

„Ja, jeg vil — som jeg før sagde — slet ikke blande mig i